

Swearing: a biopsychocial perspective

Inleiding:

Vloeken, ook wel schelden genoemd, kan het best worden omschreven als een vorm van taalactiviteit waarbij taboe-woorden worden gebruikt om de uitdrukking van sterke emoties over te brengen. Hoewel vloeken en schelden vaak voorkomend gedrag is, blijven de werkelijke functies van vloeken grotendeels onbekend. Omdat vloeken meestal taboe-woorden bevat, kunnen deze woorden krachtiger zijn dan niet-vloeken. Daarom worden mensen die vloeken vaak negatief beoordeeld, omdat de uitgesproken scheldwoorden anderen kunnen shockeren en storen, hoewel de opmerkingen van anderen sterk afhankelijk zijn van contextuele factoren. In dit overzicht geven we inzicht in de huidige stand van de literatuur met betrekking tot de interpersoonlijke functies van vloeken. Daarnaast bespreken we in het kort neurologische, psychosociale en contextuele factoren die kunnen bijdragen aan iemands vloeken. Er wordt verondersteld dat vloeken een catharsis-effect veroorzaakt, wat resulteert in een verlichting van stress of pijn. Vloeken beïnvloedt ook de waargenomen geloofwaardigheid, intensiteit en overtuigingskracht. Bovendien kan vloeken verschillende interpersoonlijke gevolgen hebben, waaronder het bevorderen van groepsbinding en solidariteit, het remmen van agressie, het opwekken van humor en het veroorzaken van emotionele pijn bij anderen. Dit artikel presenteert verder een hypothetisch model van vloeken dat is gebaseerd op fundamenteel emotieonderzoek in een poging om een toekomst voor onderzoek te bieden.

Bron: Vingerhoets, A. J. J. M., Bylsma, L., & de Vlam, C. 2013 "Swearing: A biopsychosocial perspective". *Psychological Topics*, 22(2), 287-304.